

Μύθοι και θρύλοι για τα γεφύρια

Πρίν από αρκετά χρόνια οι άνθρωποι σχεδίαζαν τα ποτάμια με διάφορους "επικίνδυνους" τρόπους όπως με τη βοήθεια των δέντρων. Έτσι η μετακίνηση των ανθρώπων η επικοινωνία και η μεταφορά των προϊόντων τους που ήταν δύσκολη. Για ατελείωτες ώρες περπατούσαν με κακές καιρικές συνθήκες και τα υποζύγια φορτωμένα ξεκινώντας αξημέρωτα από το χωριό τους. Για αυτό οι άνθρωποι έχτισαν τα γεφύρια και για διευκολύνουν τον τρόπο ζωής τους.

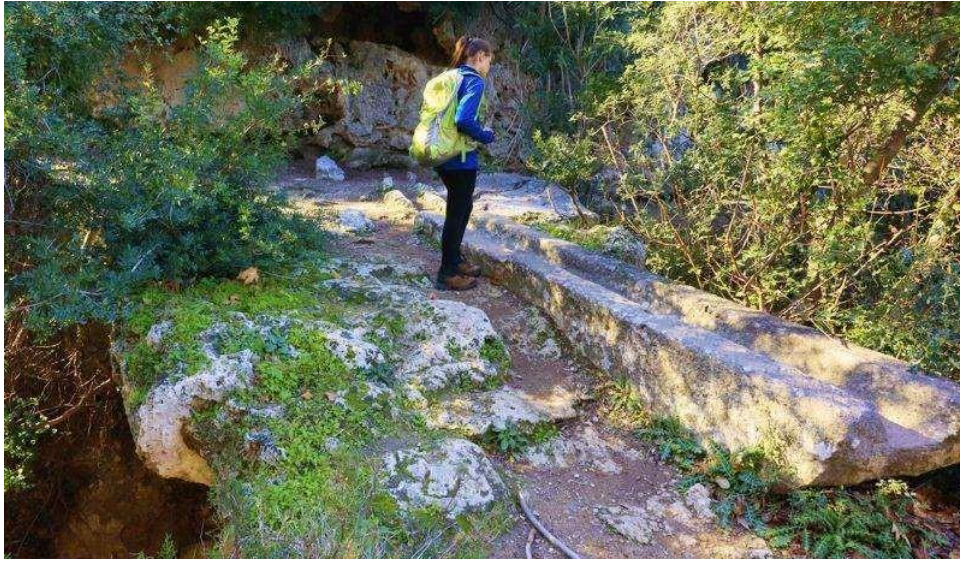
ΓΕΦΥΡΙ ΚΟΚΚΟΡΟΥ

Είναι μονότοξο γεφύρι με μήκος 23,60μ. και 13μ. ύψος γεφυρώνει τον ποταμό Βικάκι λίγο πριν αυτός πριν αυτός συναντήσει τον Ξηροπόταμο και βρίσκεται στα εδαφικά όρια του χωριού Κουκούλι Ζαγορίου .χτίστηκε το 1750 με τα έξοδα του νούτσου καραμεσίνη από το βραδέτο για αυτό πήρε την ονομασία το γεφύρι του νούτσου. Ανακατασκευάστηκε το 1768 από το καπεσοβιτη Νούτσος καραμεσίνη και αργότερα συντηρήθηκε από τον γιο του Αλέξη νούτσο. Το 1910 έπαθε ζημιές και ανακατασκευάστηκε από το τουρκικό δημόσιο και τα γύρω χωριά. Τότε δεν διέθεσε κάποιο χρηματικό ποσό και ο Γρηγόρης κοκκορος από το κουκούλι που είχε μυλο εκεί κοντά και εξυπηρετούσε τις ανάγκες των κατοίκων του κουκουλιού ,του Καπεσοβου ,του βραδέτου ,του διλόφου και τον Λασπραγγέλων. Για το λόγο αυτό πήρε και το όνομα "γεφύρι του Κόκκορου ή κοκορη". Το 1960 έγινε και νέα επισκευή από την Ένωση ζαγορισίων. Κοντά στο γεφύρι υπάρχει μία σπηλιά η οποία λέγεται ότι αποτέλεσε κρησφύγετο του λήσταρχου Νταβέλη. Είναι ένα πανέμορφο γεφύρι δείγμα της αρχιτεκτονικής της εποχής του και πολύ αρμονικά δεμένο με τον περιβάλλοντα χώρο. Σήμερα δίπλα από το γεφύρι αυτό έχει κατασκευαστεί νέα σύγχρονη γέφυρα η οποία εξυπηρετεί τις ανάγκες του υπάρχοντος οδικού δικτύου.

ΔΙΑΒΟΛΟΓΕΦΥΡΟ-ΜΥΘΟΣ

Το διαβολογέφυρο είναι μία απόκρημνη περιοχή με άγρια ομορφια, πού βρίσκεται μετά το χωριό της τριζήνας. Είναι μία πανέμορφη χαράδρα με πλούσια βλάστηση, γεμάτη από πικροδάφνες, αιωνόβια δέντρα και πλατάνια . Στο βάθος της τρέχει ένα μικρό ποτάμι, το οποίο κατεβαίνει από τα βουνά δημιουργώντας ορισμένα σημεία του μικρές λίμνες, ανάμεσα από τεράστια βραχια. Το φαράγγι είναι περπατητό, είναι καταπράσινο χωρίς ίχνος πολιτισμού και περιλαμβάνει πολλές κολυμπες ,jump, τσουλήθρες και νερό ακόμη και το καλοκαίρι. Ένας θρύλος αναφέρεται ότι τουρκοκρατίας ο πασάς της περιοχής διέταξε φημισμένο πρωτομάστορα να κατασκευάσει γέφυρα σε μία πόλη απόκρημνη τοποθεσία στο μεγάλο ποτάμι του δαμαλά το χρυσορροα , αλλιώς θα το έπαιρνε το κεφάλι.Η δυσκολία βρισκόταν στο γεγονός ότι στο σημείο εκείνο οι δυο βράχοι που θα μπορούσε να στηριχτεί η γέφυρα ήταν πολύ μακριά ο ένας από τον άλλον. Ο γεφυροποιός προσπάθησα δύο φορές να στηρίξει τη γέφυρα αλλά δεν το κατόρθωσε. Ενώ ετοιμαζόταν για την Τρίτη προσπάθεια εμφανίστηκε ο διάβολος ο οποίος του υποσχέθηκε να τον βοηθήσει Με αντάλλαγμα την ψυχή του. Ο γεφυροποιός δέχτηκε και έτσι σε μία νύχτα κατασκευάστηκε η γέφυρα. Το ίδιο βράδυ ο διάβολος δώρισε στον πρωτομάστορα ένα πιθάρι χρυσά φλουριά. Ο γεφυροποιός έγινε πάμπλουτος αλλά δεν πρόλαβε να χαρεί τα πλούτη του πέρα από έξι χρόνια. Μία μέρα ενώ διέσχιζε τη γέφυρα για να επισκεφτεί το σημείο που είχε κρυμμένο θησαυρό του σηκωθεί και άγριος άνεμος τον πήρε και τον εξαφάνισε. Την ίδια στιγμή κεραυνός έκαψε το σπίτι και την οικογένεια του. Έτσι γέφυρα αυτή ονομάστηκε διαβολογέφυρο. Το περίεργο είναι ότι στους βράχους γύρω από τη γέφυρα υπάρχουν βαθουλώματα σαν δίχαλο τες πατημασιές κασίκας (τέτοια πόδια λένε έχει ο διάβολος). Ίσως αυτές να έδωσαν την αφορμή να πλαστεί ο θρύλος. Όμως η οπλή αυτή μπορεί να είναι και αλόγου πράγμα που

ίσως έκανε τους αρχαίους τριζηνίους να πιστεύουν ότι την έκανε το φτερωτό άλογο Πήγασος και ονομασαν το νερό που έτρεχε ιπποκρήνη.

ΔΙΑΒΟΛΟΓΕΦΥΡΟ

Συμμετέχοντες: Μαρία Αναστασοπούλου Γεωργία Γκοτσοπούλου Χριστόδουλος Μοίραλης
Θεώνη Αγγελοπούλου Ηλιάνα Λυκούδη Ιωάννα Κωτσοπούλου

ΠΗΓΗ: *SlideShare.net*

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΓΕΦΥΡΙΩΝ

Η μεγάλη σημασία της κατασκευής γεφυριών για τη ζωή ατόμων και κοινοτήτων, καθώς και το πλήθος των δυσκολιών που έπρεπε να ξεπεραστούν κατά τη διάρκειά της, είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία πολλών μύθων και θρύλων.

Το γεφύρι του διαβόλου

Σύμφωνα με τοπικούς μύθους η γέφυρα χτίστηκε από τον ίδιο τον διάβολο δείχνοντας την δύναμή του. Μια άλλη εκδοχή αναφέρει ως κατασκευαστή της γέφυρας κάποιον Δημητάρ από το κοντινό χωριό Νεντελίνο. Η ιστορία θυμίζει τον μύθο του δικού μας γεφυριού της Άρτας. Ότι έκανε ο Δημητάρ την ημέρα, γκρεμιζόταν το βράδυ, μέχρι που θυσίασε την γυναίκα του. Υπάρχει και ακόμη ένας μύθος. Κατ' αυτόν, πολλοί ήταν αυτοί που προσπάθησαν να φτιάξουν ένα γεφύρι στο σημείο και είχαν αποτύχει.

Μέχρι που εμφανίστηκε ένας φιλόδοξος νεαρός ο οποίος θα έχτιζε την γέφυρα, με οποιοδήποτε τίμημα. Τότε εμφανίστηκε ο Διάβολος και του υποσχέθηκε να του αποκαλύψει το μυστικό για το πως θα έχτιζε την γέφυρα και αυτή θα άντεχε για πάντα. Ο Διάβολος απαίτησε από τον νεαρό να ολοκληρώσει το έργο του μέσα σε 40 μέρες και να χτίσει τη γέφυρα έτσι ώστε να φαίνεται, αλλά ταυτόχρονα και να μη φαίνεται το πρόσωπο του. Ο νεαρός τα κατάφερε, αλλά πέθανε αμέσως και πήρε μαζί του το μυστικό του πώς χτίστηκε η γέφυρα.

Το γεφύρι της Άρτας

Εκατοντάδες χρόνια πριν, έξω από την Άρτα, οι άνθρωποι θέλησαν να γεφυρώσουν τον Άραχθο ποταμό. Ήταν μεγάλο και δύσκολο σε εκτέλεση έργο, αλλά συγχρόνως και μεγάλης κοινωνικής

σπουδαιότητας. Για να γίνει το γεφύρι δούλευαν πολλοί και ονομαστοί για την τέχνη τους μάστορες και ακόμη περισσότεροι μαθητάδες (σαράντα πέντε μάστοροι και εξήντα μαθητάδες). Το πρωί το γεφύρι το χτίζανε και το βράδυ αυτό γκρεμίζονταν. Μεγάλη στενοχώρια κυρίευσε τον πρωτομάστορα και όλους τους άλλους. Ένα πουλί πέρασε και στάθηκε αντίκρυ στο ποτάμι. Δεν κελαηδούσε όπως τα πουλιά, αλλά κελαηδούσε με ανθρώπινη λαλιά και είπε πως έπρεπε να θυσιαστεί στα θεμέλια η γυναίκα του πρωτομάστορα για να στεριώσει το γεφύρι (και μη στοιχειώσετε άνθρωπο, μη ξένο, μη διαβάτη, παρά του πρωτομάστορα την όμορφη γυναίκα). Το γεφύρι έπρεπε να στοιχειώσει. Τα λόγια του πουλιού έριξαν τον πρωτομάστορα σε βαθιά μελαγχολία. Η θέση του ήταν απελπιστική. Μπροστά όμως στο κοινό καλό έστειλε μήνυμα με το πουλί στην αγαπημένη του γυναίκα να ετοιμαστεί αργά και να τους επισκεφτεί όσο πιο αργά γίνεται (αργά ντυθεί, αργά αλλαχτεί, αργά να πάει το γιόμα). Το πουλί όμως παράκουσε και μετέφερε το μήνυμα διαφορετικά, δηλαδή να πάει όσο πιο γρήγορα γίνεται. Η μοίρα όμως της γυναίκας ήταν προκαθορισμένη. Σύντομα η ανυποψίαστη γυναίκα βρέθηκε κοντά στον άντρα της και στους άλλους μαστόρους. Στην ερώτησή της γιατί είναι όλοι στενοχωρημένοι και ιδίως ο πρωτομάστορας, της απάντησαν πως έχασε το δαχτυλίδι του στα θεμέλια. Πρόθυμη αυτή κατεβαίνει να το βρει (μάστορα μην πικραίνεσαι κι εγώ πάω να στο φέρω). Αμέσως μάστορες και μαθητάδες άρχισαν να τη χτίζουν ζωντανή.

Τότε κατάλαβε τη μοίρα της. Ήταν η ίδια με των δύο άλλων αδερφών της, που έχτισαν η μία τον Δούναβη και η άλλη τον Ευφράτη. Φοβερή κατάρα βγαίνει από το στόμα της για την τύχη της γέφυρας και για τους διαβάτες της. Οι εργάτες όμως της θυμίζουν ότι έχει ακόμη έναν αδερφό στην ξενιτιά που μπορεί να διαβεί το γεφύρι και να κινδυνέψει και αυτός. Η αδελφική αγάπη υπερισχύει κι αμέσως η κατάρα μετατρέπεται σε ευχή. Το γεφύρι να στεριώσει και να πετρώσει.

Το γεφύρι του πεντοχίλιου

Ο θρύλος, συνδέει τη δημιουργία του με μία ανθρωποθυσία. Σύμφωνα με την παράδοση, ο άρχοντας του κάστρου της Καρύταινας, Γοδεφρείδο Ντε Μπριγιέρ, «έχτισε» τη γυναίκα του στα θεμέλια. Ήθελε, βλέπετε, να στεριώσει το γεφύρι! Μετά έκλεψε τη γυναίκα από το πρωτοπαλίκαραο του και εγκατέλειψε μαζί της την Καρύταινα. Ο τελευταίος, έγινε άρχοντας του κάστρου.

Το γεφύρι της Βινιάνης

Κάθε φορά πριν φθάσει μεγάλη κατεβασία, μπροστά περνάει το στοιχειό, η λάμια, όπως το λένε οι ντόπιοι. Και τότε συμβαίνουν πολλά παράξενα σε τούτο της ερημιάς γεφύρι. Ακούγονται φωνές, τραγούδια απόνεράιδες. Εάν τύχει εκείνη τη στιγμή να είναι μέρα, έρχονται χιλιάδες αγριομέλισσες βουίζουν τρελά και δεν σε αφήνουν να περάσεις. Και εάν είναι νύχτα, φτερουγίζουν χιλιάδες νυχτερίδες και σαν τη δύναμη κεραυνού, ακούγονται μουγκρητά από ταύρο. Ποιος εκείνη τη στιγμή τολμάει να το περάσει; Τα χρόνια τα παλιά λένε, κάποιος καβαλάρης τόλμησε να το περάσει και μόλις έφτασε στη μέση, έπεσε κάτω από το γεφύρι και πάει, χάθηκε.

Άλλοι λένε ότι υπάρχει κάποιο αγριομελίσσι εκεί κοντά, μέσα σε μεγάλο γκρεμό και όποιος το πειράξει σκοτώνεται, γιατί είναι στοιχειωμένο. Οι Λάμιες έτρωγαν συνήθως παιδάκια, τώρα εάν τους έπεφτε και κανένας νυχτερινός, απερίσκεπτος ταξιδιώτης δεν έλεγαν όχι. Πρώτα τον αποπλανούσαν και μετά του ρουφούσαν το αίμα.

Δικτυογραφία

info-karpenisi.gr

<https://eyrytixn.blogspot.com>

<https://www.slideshare.net/syrkamidou>

<https://www.news.gr>

<https://artatv.gr>

<https://el.wikipedia.org>

Η ομάδα:

Αλεξοπούλου Ελένη

Γιαννακοπούλου Αγγελική

Πραμαντιώτη Μαριδώρα

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΦΥΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Του Μπούζα το γεφύρι είναι ή μάλλον ήταν, γιατί δεν υπάρχει πλέον, ένα φυσικό γεφύρι στο Φαράγγι της Γκούρας κάτω από το χωριό Κοκκινόραχη Γορτυνίας(παλιά ονομασία Μπούζα). Είναι ένα φυσικό στένεμα του χειμάρρου Γκούρα, ένα σμίξιμο των βράχων, όπου οι παλιότεροι είχαν προσθέσει κορμούς δέντρων με παράλληλη υποστήριξη από μάντρα στη βάση του, για ασφαλέστερη διέλευση. Εξυπηρετούσε τους κατοίκους στην διακίνηση προς και από Λυσσαρέα, αφού η Γκούρα ήταν πολλές φορές «κατεβασμένη». Καταστράφηκε το 1947 σε μεγάλη βαρυχειμωνιά. Γύρω απ' αυτό το γεφύρι λέγονταν πολλές ιστορίες. Στο γιοφύρι λένε, ότι «κράτηγε». ☒ Πίστευαν δηλαδή ότι ήταν τόπος κατοικίας των διαβόλων ή δαιμόνων. Όπως λέγεται χαρακτηριστικά εκεί "είχαν το στρατηγείο τους". Ίσως γιατί εξυπηρετούσε σκοπιμότητες της εποχής εξ' αιτίας του γεγονότος ότι δρούσαν κλέφτες και τους βόλευε για να κυκλοφορούν ανενόχλητοι. Ίσως γιατί είναι ένα «σκιαχερό» μέρος ειδικά το βράδι. Πάντως σε πολλούς είχε φωλιάσει ο φόβος για το πέρασμα στο συγκεκριμένο σημείο τις νυκτερινές ώρες και ο θρύλος είχε εξαπλωθεί στην ευρύτερη περιοχή και όχι μόνο.

Το γεφύρι της Πλάκας ήταν ένα πέτρινο τοξωτό γεφύρι στον Άραχθο ποταμό. σε απόσταση 50 χιλιομέτρων από τα Ιωάννινα. Θεωρούνταν το μεγαλύτερο μονότοξο γεφύρι των Βαλκανίων και το τρίτο μεγαλύτερο στην Ευρώπη. Κατέρρευσε τρεις φορές, το 1860, το 1863, και το 2015, την τελευταία φορά έπειτα από βροχόπτωση. Όμως, όσο για την τελευταία φορά (1η Φεβρουαρίου 2015), ισχύει και το γεγονός ότι ήδη από το 2007, είχε πάθει μερική κατάρρευση, με το κεντρικό του τόξο να καταρρέει το 2015. Τότε, το 2007, είχε δοθεί υπόσχεση για έργα στο γεφύρι, κάτι που δεν είχε γίνει. Στις 2 Φεβρουαρίου 2015, μια μέρα μετά την κατάρρευση του γεφυριού, επισκέφθηκε την περιοχή αντιπροσωπεία της τότε κυβέρνησης, με το Έθνη. Για το χτίσιμο του γεφυριού υπάρχει η παράδοση ότι στέριωσαν άνθρωπο στα θεμέλιά του. Άλλοι ισχυρίζονται ότι έβαλαν έναν Τούρκο κι άλλοι μια επιληπτική κοπέλα από το χωριό Μονόλιθοι.

Το γεφύρι της Πύρας κτίστηκε τον 18ο αιώνα. Βρίσκεται στον αγροτικό χωματόδρομο που ενώνει την Πύρα με το Νεραϊδοχώρι στα Τρίκαλα.. Ίσως να σχετίζεται με την Πύρα σύμφωνα με τον μύθο: Ο Δευκαλίων και η γυναίκα του η Πύρα ήταν οι μόνοι άνθρωποι που διασώθηκαν από τον περίφημο κατακλυσμό και συνέθεσαν το ανθρώπινο γένος. Λέγεται ότι μετά από τον κατακλυσμό και την καταστροφή που αποφάσισε να φέρει ο Δίας, ο Δευκαλίων, ύστερα από προτροπή του πατέρα του, έφτιαξε μία κιβωτό. Πετώντας τις πέτρες που μετασχηματίζονταν σε άνδρες και γυναίκες, ο Δευκαλίων με τη Πύρα δημιούργησαν απ' την αρχή την ανθρωπότητα.

ΠΗΓΕΣ:

<https://www.google.gr/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKewj8o1bMlfqBAxW2xwIHHVHjClgQFnoECBAQAQ&url=https%3A%2F%2Fwww.slideshare.net%2Fsyrikamidou%2Fss-102603360&usg=AOvVaw06c47yv-mFcPRF3Oen2kJq&opi=89978449>

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/3/35/Plaka_Bridge_Epirus_Greece.jpg

<https://www.krapsites.com/wp-content/uploads/2022/12/Picture-12.jpg>

ΟΝΟΜΑΤΑ ΟΜΑΔΑΣ:

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ΤΖΑΝΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

ΦΕΝΙΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΘΟΔΩΡΗΣ ΝΤΑΦΟΓΙΑΝΝΗΣ